

Sygn. akt II C 775/12

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2012 r.

Referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Warszawie

Wydział II Cywilny – Piotr Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2012 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Rozwoju Regionalnego

o ustalenie i zapłatę

w przedmiocie wniosku powódki o zwolnienie od kosztów sądowych w całości lub w części

postanawia:

oddalić wniosek powódki Gminy W. o zwolnienie od kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) Sąd (Referendarz sądowy) może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie.

Zgodnie z art. 47(1) k.p.c. Referendarz sądowy może wykonywać czynności w postępowaniu cywilnym w wypadkach wskazanych w ustawie, a w zakresie powierzonych mu czynności referendarz sądowy ma kompetencje sądu, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zgodnie zaś z art. 118 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych czynności w zakresie zwalniania od kosztów sądowych, przewidziane w ustawie, może wykonywać referendarz sądowy.

W ocenie Referendarza sądowego, na obecnym etapie postępowania, wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych nie zasługuje na uwzględnienie w żadnym zakresie.

Należy na wstępie zauważyć, iż powódka prowadząc działalność jako podmiot profesjonalny winna się liczyć z możliwością ewentualnego dochodzenia i obrony swoich praw przed Sądem oraz przewidywać ewentualne rezerwy na koszty sądowe. Poza tym pozostają w jej dyspozycji instrumenty finansowe, które pozwolą na uregulowanie zobowiązań względem Skarbu Państwa w postaci opłaty sądowej od pozwu, jak na przykład kredyty bankowe.

Nie wolno również deprecjonować faktu, iż w warunkach gospodarki wolnorynkowej nawet chwilowy brak środków pieniężnych na rachunku bankowym osoby prawnej nie uzasadnia domagania się zwolnienia od kosztów sądowych (por. postanowienie SN z 18 grudnia 1990 r. , II CZ 217/90, LEX nr 142577).

W przedmiotowej sprawie, z wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych (k.19) oraz ze złożonej dokumentacji finansowej (k.127-140) wynika, iż powódka jest w stanie uiścić całą opłatę sądową od pozwu w kwocie 21.555 zł. Struktura wydatków i dochodów powodowej gminy nie prowadzi do wniosku, iż uiszczenie tej opłaty sądowej doprowadzi do zachwiania równowagi finansowej finansów gminy.

Należy także zauważyć, iż (jak to wynika z treści pozwu) przedmiotowa sprawa nie wynikała dla powódki nagle, już co najmniej od bezskutecznej próby w lipcu 2011 r. uchylecia kary finansowej nałożonej przez pozwanego, powódka winna mieć świadomość potrzeby wystąpienia na drogę sądową, zaś obowiązkiem podmiotów przygotowujących się do procesu jest zgromadzenie środków finansowych na koszty sądowe, tak więc powódka winna była poczynić pewne oszczędności na poczet przyszłego postępowania sądowego, nie tylko z bieżących dochodów, lecz także z tych uzyskiwanych w dłuższym czasie.

Za utrwalone zarówno w judykaturze jak i orzecznictwie uznać należy stanowisko, aprobowane również przez Referendarza sądowego, iż wydatki związane z pokryciem kosztów procesu muszą być traktowane co najmniej równorzędnie, a nawet priorytetowo w stosunku do innych wydatków. Osoba prawna powinna być przygotowana do ponoszenia kosztów prowadzenia postępowań sądowych (choćby kosztów postępowania rejestrowego). Potencjalna możliwość prowadzenia postępowań cywilnych jest nieodłącznym elementem profesjonalnej działalności. Pogląd powyższy nie jest przy tym wyrazem dyskryminacyjnego traktowania osób prawnych (w szczególności prowadzących działalność gospodarczą) a właściwej, bo uwzględniającej charakter tego rodzaju aktywności, wykładni przepisów stanowiących podstawę prawną zwolnienia od kosztów sądowych tego rodzaju podmiotów, która dodać należy jest odmienna od tej przewidzianej dla osób fizycznych (odpowiednio art. 103 oraz art. 101 i art. 102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 103 w zw. z art. 118 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie:

1. (...)
2. (...)